

Goeckes geheimzinnige fladderdans blijft boeiend

Dans Scapino Ballet Rotterdam. 11/2 te Rotterdam. Tournee t/m 11/5. Inl.: www.scapinoballet.nl
●●●●○

Door FRANCINE VAN DER WIEL
Elke keer als Scapino Ballet Rotterdam nieuw werk van de Duitse choreograaf 'in residence' Marco Goecke op het repertoire neemt, dringt zich de vraag op: zal het neurotische gewriemel van zijn 'ballet noir' nog boeien? Blijft er genoeg over nu het nieuwtje van dat al vruchteloze fladder af is?

Het antwoord luidt volmondig: ja. Wonderlijk genoeg behoudt Goeckes geheimzinnige bezwering zijn kracht. Niet alleen bij het weerzien met *Bravo Charlie* (2007) maar ook in het nieuwe *Pierrot Lunaire*, op de beroemde muziek van Arnold Schönberg.

De belangrijkste oorzaak van die blijvende fascinatie is Goeckes vormbesef: hij doseert en timet uitstekend, opkomsten zijn fan-

tastisch geregisseerd en hij plaatst zijn dansers zorgvuldig en met groot gevoel voor esthetiek in de ruimte. Alleen daarom al is hij een bijzondere figuur onder de jongere choreografen.

In de gedichtencyclus *Pierrot Lunaire* van Albert Giraud wordt het zielenleven van een maanzieke Pierrot bezongen en voor Pierrot mogen we hier gerust Marco Goecke lezen, want deze commedia dell'arte-figuur staat voor de kunstenaar als excentrieke nar. Een gebakete Rupert Tookey belichaamt de tragische clown. Hij blijft, ook in gezelschap, eenzaam en van zijn aanbeden Columbine kan hij alleen maar even, kort, de handen aanraken. Met zijn panikerige, snelle gebaren lijkt hij het Sprechgesang van de sopraan na te vertellen, zonder dat er die 'doubleure' vervelend wordt – het is een aandoenlijke, onhandige poging om gehoor te vinden. En om het aardse te ontstijgen, want naast

gefladder zijn ook grote vleugelslagen te zien.

Tookey blijft gedurende het hele stuk op het toneel, de anderen voegen zich nu en dan bij hem en brengen hem in verwarring met een zich steeds vermenigvuldigende maan. De beelden met trossen zwevende, witte ballonnen zijn van een grote poëtische kracht.

Georg Reischl, de vertrekkende huischoreograaf, tracht iets dergelijks te bewerkstelligen met witzijden doeken, galmende kitschklanken en veel slowmotion, maar vergeefs. Reischl mist Goeckes gevoel voor vorm en regie, waardoor zijn nieuwe groepswork *[framework]* ondanks de sculpturaal verdraaide poses een gevoel van leegte creëert. Een langdurige leegte, want aan *[framework]* is het oudere 7, 8 toegevoegd. Hoewel dat met zijn harde karakter een goed contrast oplevert, zijn het de dansers die overtuigen, niet de passen. Maar toch: kijken. Voor Goecke.